

Rapport

Datum: 10 juni 1998

Rapportnummer: 1998/226

Klacht

Op 27 november 1997 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift, gedateerd 26 november 1997, van het Instituut Sociaal Raadslieden te Apeldoorn, met een klacht over een gedraging van de Minister van Binnenlandse Zaken. Verzoeker had zich al eerder, bij brief van 26 augustus 1997, tot de Nationale ombudsman gewend. Zijn verzoek voldeed toen echter niet aan het kenbaarheidsvereiste als neergelegd in artikel 12, tweede lid, Wet Nationale ombudsman, zodat het niet in onderzoek werd genomen. Naar aanleiding van verzoekers brief van 26 november 1997 werd naar deze gedraging een onderzoek ingesteld. Op grond van de door verzoeker verstrekte gegevens werd de klacht als volgt geformuleerd:

Verzoeker klaagt erover dat de Minister van Binnenlandse Zaken in de Handleiding inschrijving (ex) asielzoekers (in de Gemeentelijke basisadministratie persoonsgegevens) van 6 maart 1996 uitsluitend ten aanzien van (ex) asielzoekers heeft bepaald dat brondocumenten worden vertaald door één van de Tolkencentra in Nederland. Volgens verzoeker is hiermee een uitzondering gecreëerd op artikel 65, lid 3, van de Wet gemeentelijke basisadministratie persoonsgegevens, waarin is bepaald dat vertalingen in het Nederlands worden gemaakt door beëdigde vertalers. Verzoeker is van mening dat aldus ten onrechte een onderscheid wordt gehanteerd ten aanzien van overige vreemdelingen.

Achtergrond

Zie **BIJLAGE**.

Onderzoek

In het kader van het onderzoek werd de Minister van Binnenlandse Zaken verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Tevens werd de Minister een aantal specifieke vragen gesteld. Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De Minister berichtte dat het verslag hem geen aanleiding gaf tot het maken van opmerkingen. Verzoeker gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Bevindingen

De bevindingen van het onderzoek luiden als volgt:

1. Feiten 1.1. Verzoeker diende op 26 augustus 1997 bij de Nationale ombudsman een klacht in. De klacht betrof de regeling betreffende de vertaling van brondocumenten ter

opneming in de Gemeentelijke basisadministratie persoonsgegevens, zoals die door de Minister van Binnenlandse Zaken is vastgelegd in de Handleiding inschrijving (ex-)asielzoekers van 6 maart 1996. Omdat verzoeker zijn klacht nog niet kenbaar had gemaakt aan de Minister van Binnenlandse Zaken (zie onder **KLACHT**), werd met instemming van verzoeker zijn klachtbrief op 26 september 1997 doorgestuurd aan de Minister van Binnenlandse Zaken. In de klachtbrief van 26 augustus 1997 verzocht verzoeker om een onderzoek:

"...of er bij de toepassing van de (Handleiding inschrijving (ex-)asielzoekers; N.o.) op gemeentelijk niveau sprake is van een onterecht onderscheid in behandeling tussen allochtonen en (ex)asielzoekers. Dit onderscheid wordt gemaakt op basis van afkomst/achtergrond, vergelijkbaar met ras en nationaliteit. Naar ons idee zijn er onvoldoende inhoudelijke argumenten om positieve discriminatie in de behandeling te rechtvaardigen. De argumenten zijn meer van praktische en bestuurlijke aard..."

1.2. De Minister antwoordde verzoeker op 17 november 1997 als volgt:

"...In uw brieven geeft u aan dat in de handleiding inschrijving (ex)asielzoekers, naar uw mening onterecht, onderscheid wordt gemaakt tussen de toepassing van regelgeving ten aanzien van (ex)asielzoekers en die ten aanzien van overige vreemdelingen. Het gaat dan om de vraag of buitenlandse documenten die nodig zijn voor inschrijving in de Gemeentelijke basisadministratie persoonsgegevens (GBA), vertaald moeten worden door een beëdigde vertaler of door een Tolkcentrum. Naar aanleiding daarvan breng ik het volgende onder uw aandacht. Sinds 1 oktober 1994 is de Wet GBA van kracht. Daarin is bepaald aan welke brondocumenten de gemeente gegevens voor de GBA kan ontlelen. Het brondocumentenstelsel in de Wet GBA is zwaar aangezet, omdat de GBA binnen de (semi)overheid geldt als authentieke bron van persoonsgegevens en op basis van die gegevens beslissingen worden genomen door uitvoeringsorganisaties. Om die reden worden ook hoge eisen gesteld aan de Nederlandse vertaling van een buitenlands brondocument waaraan GBA-gegevens moeten worden ontleend en schrijft de Wet GBA voor dat zo'n vertaling wordt gemaakt door een beëdigde vertaler.

Een vertaling wordt echter alleen door een gemeente gevraagd, indien de taal waarin het overgelegde document is gesteld voor de betrokken ambtenaren niet begrijpelijk is. Als de gemeente een beëdigde vertaling vraagt, is een ieder verplicht om aan dat verzoek te voldoen. De kosten van de vertaling komen voor rekening van de burger. Voor een nadere toelichting verwijs ik u naar de Memorie van Antwoord bij de Wet GBA (TK 1990-1991 21 123 nummer 6, blz. 116; zie **ACHTERGROND** onder 2.; N.o.). Bij de uitplaatsing van stathouders oftewel ex-asielzoekers uit de centrale opvang bleek een knelpunt ten aanzien van de inschrijving in de GBA. Het knelpunt betrof onder andere de vertaling van overgelegde brondocumenten. Regelmatig is een document van een (ex)asielzoeker in een taal gesteld waarvoor nauwelijks beëdigde vertalers beschikbaar zijn en (ex)asielzoekers kunnen over het algemeen de kosten van een beëdigde vertaling niet dragen. Dit terwijl de inschrijving in de GBA de basis vormt voor toekenning van verschillende voorzieningen. Vandaar dat in overleg met het ministerie van Justitie, de

VNG, het COA en de Vereniging Vluchtelingenwerk de oplossing van de Tolkencentra is gekozen voor de vertaling van documenten van (ex)asielzoekers. Aan het inschakelen van een Tolkencentrum zijn voor gemeenten namelijk geen kosten verbonden. Voorwaarde daarbij is wel dat de betrokkene een vergoeding krijgt in de het kader van de Regeling Verstrekking Asielzoekers (RVA), de Regeling Opvang Asielzoekers (ROA) of de Zorgwet-VVTV. Deze voorwaarde brengt met zich mee dat alleen in het geval een (ex)asielzoeker niet over voldoende middelen van bestaan beschikt en slechts een geringe financiële toelage van de overheid ontvangt, de gemeente van de bedoelde regeling gebruik kan maken. Gezien het bovenstaande concludeer ik dat op de algemene regel dat een vertaling van een buitenlands brondocument door een beëdigde vertaler moet zijn opgesteld, één uitzondering wordt gemaakt voor een specifieke groep vreemdelingen. Die uitzondering is evenwel gebaseerd op objectief bepaalde omstandigheden rond de financiële situatie van (ex)asielzoekers. In principe geldt dat overige categorieën vreemdelingen in de gelegenheid zijn een beroep te doen op de (bijzondere) bijstand of beschikken over voldoende middelen van bestaan. Dientengevolge is dan ook geen sprake van een ongerechtvaardigd onderscheid tussen de behandeling van (ex)asielzoekers en die van overige ingeschrevenen in de GBA. Een onderscheid op basis van afkomst is daarmee uiteraard ook niet aan de orde. Ten slotte wijs ik u erop dat gemeenten volgens de Memorie van Antwoord bij de Wet GBA kunnen overwegen on- en minvermogenden

voor een gedeelte in de kosten van een beëdigde vertaling tegemoet te komen..."

1.3. Vervolgens wendde verzoeker zich tot de Nationale ombudsman, onder overlegging van een kopie van zijn reactie van 26 november 1997 op het antwoord van de Minister. Deze reactie luidde als volgt:

"...U (de Minister; N.o.) concludeert dat er op basis van objectief bepaalde omstandigheden, zijnde de financiële positie van (ex)asielzoekers, bij de vertaling van brondocumenten een uitzondering gemaakt mag worden door in de eerste plaats voor (ex)asielzoekers wel een beroep te doen op het Tolkencentrum en in de tweede plaats daar geen kosten voor in rekening te brengen. Voor een groot deel van de allochtonen geldt dezelfde objectieve omstandigheid, namelijk dat zij op bijstandsniveau leven. Vervolgens gaat u er vanuit dat er voor deze kosten een beroep gedaan kan worden op (bijzondere) bijstand. Volgens de regels van de bijstandswet is het echter niet mogelijk om voor de kosten van beëdigde vertalingen van brondocumenten (bijzondere) bijstand te verstrekken, daar de kosten gezien (kunnen) worden als algemene kosten van het bestaan. Tenslotte wijst u op de mogelijkheid dat gemeenten kunnen overwegen om on- en minvermogenden voor een gedeelte in de kosten van een beëdigde vertaling tegemoet te komen. Met betrekking tot de laatste twee genoemde argumenten, bijstand of een tegemoetkoming door de gemeente, zou ik willen stellen dat het niet zo zou moeten zijn dat andere instanties en/of andere regelgeving het (onterechte) onderscheid, wat door uw handleiding wordt veroorzaakt, moeten gaan compenseren. Om die reden ben ik niet tevreden gesteld met uw antwoord en blijf ik van mening dat er een onterecht onderscheid gemaakt wordt. Ik zal deze kwestie dan alsnog aan de Nationale ombudsman

voorleggen..."

2. Standpunt verzoeker

2.1. Voor het standpunt van verzoeker wordt verwezen naar de klachtsamenvatting onder **KLACHT**

en naar zijn onder 1.1. en 1.3. genoemde brieven.

2.2. Daarnaast gevraagd liet verzoeker nog weten dat hij tot nu toe in gevallen waarin een beëdigde vertaling werd gevraagd de

(betrokken) gemeente(n) niet had verzocht om aan zijn cliënten niet zijnde (ex)asielzoeker (bijzondere) bijstand te verstrekken. Hij stelde echter dat gemeenten de kosten van vertalingen van hier aan de orde zijnde documenten als trouw- en geboorteakten kunnen zien als algemene kosten van bestaan. Hij beaamde dat op dit punt een (proef)procedure kon worden gevoerd, maar maakte daarbij de kanttekening dat elke gemeente bij de uitvoering van de algemene bijstandswet beleidsvrijheid heeft. Een eventuele uitspraak van de rechter zal volgens verzoeker dan ook niet algemeen gelden. Verzoeker beoogt dat de onderhavige regeling voor (ex)asielzoekers ook zal gelden voor andere vreemdelingen.

3. Standpunt Minister van Binnenlandse Zaken

De Minister van Binnenlandse Zaken deelde in reactie op de klacht het volgende mee:

"... *Wettelijke achtergrond* Artikel 65, derde lid, van de Wet GBA bepaalt (voor zover hier van belang) dat degene die aangifte doet van zijn verblijf in Nederland, op verzoek van het gemeentebestuur een door een beëdigde vertaler vervaardigde Nederlandse vertaling moet overleggen van de op grond van dat artikellid te verstrekken geschriften.

Uitgangspunt is dat de verantwoordelijkheid om een voor de Nederlandse autoriteiten begrijpelijk stuk aan te leveren in eerste instantie bij de burger ligt. Tegen deze achtergrond heeft het gemeentebestuur de bevoegdheid om de burger te verzoeken een door een beëdigde vertaler vervaardigde vertaling van een bij de aangifte gevoegd document te voorzien. Of een dergelijke vertaling wordt gevraagd is afhankelijk van de desbetreffende taal en de kennis die omtrent die taal voorhanden is. Voor zover er binnen de gemeente wordt beschikt over de benodigde talenkennis, zal het gemeentebestuur de vertaling veelal zelf ter hand nemen. Ook het invoeren van hulp van een andere gemeente waar wel voldoende talenkennis voorhanden is, is niet onvoorstelbaar. Of van de burger daadwerkelijk een beëdigde vertaling wordt gevraagd is derhalve afhankelijk van de mogelijkheden van de gemeente om op een andere wijze lees: zonder de burger daarmee te belasten- een Nederlandse vertaling van een geschrift te verkrijgen. Indien wel een beëdigde vertaling wordt gevraagd, dan komen de kosten hiervan voor rekening van de burger. Het is aan de gemeenten om de burger (on- en minvermogenen) in deze kosten tegemoet te komen.

De Handleiding inschrijving (ex) asielzoekers De Handleiding inschrijving (ex) asielzoekers die bij brief van 6 maart 1996 aan de gemeenten is toegestuurd heeft geen formele juridische status. De gemeentebesturen zijn verzocht om de inschrijving van (ex) asielzoekers in de GBA conform deze hand-leiding, die tot stand is gekomen in een

overleg tussen de ministeries van Binnenlandse Zaken en Justitie, de Vereniging van Nederlandse Gemeenten, het Centraal Orgaan opvang Asielzoekers en de Vereniging Vluchtelingenwerk, uit te voeren. Zij zijn daartoe echter niet verplicht. De handleiding is geschreven om de gemeente een handreiking te geven hoe om te gaan met de ruimte die artikel 65, derde lid, van de Wet GBA biedt. De handleiding komt met die bepaling niet in strijd. Gelet op de formulering van artikel 65 en de behandeling van dit artikel door de Tweede Kamer (zie met name Kamerstukken II, 1990/91, 21 123, nr. 6, p. 116 (zie **ACHTERGROND** onder 2.; N.o.) heeft de wetgever de gemeente met het bepaalde in het derde lid de ruimte willen geven om op een andere wijze dan in dat lid genoemd, documenten te (laten) vertalen. Hierbij speelde met name een rol, dat de burger zo min mogelijk met hoge kosten moet worden opgezadeld, met name indien die burger die kosten gelet op zijn financiële situatie niet kan dragen. In de Handleiding is ten aanzien van (ex) asielzoekers bepaald dat de gemeente de documenten van deze mensen rechtstreeks laat vertalen door een van de Tolken centra in Nederland. Hiervoor zijn twee redenen, te weten:

- Documenten die (ex) asielzoekers overleggen zijn regelmatig gesteld in talen waarvoor beëdigde vertalers niet of nauwelijks beschikbaar zijn;
- Deze categorie vluchtelingen kan de kosten van een vertaling door een beëdigde vertaler over het algemeen niet opbrengen.

Voorwaarde voor het inschakelen van een Tolken centrum is wel dat de betrokkene een vergoeding krijgt in het kader van de Regeling Verstrekking Asielzoekers (RVA), de Regeling Opvang Asielzoekers (ROA) of de Zorgwet-VVTV. Deze voorwaarde brengt met zich mee dat alleen in het geval de (ex) asielzoeker niet over voldoende middelen van bestaan beschikt en slechts een geringe financiële toelage van de overheid ontvangt, de gemeente van een Tolken centrum gebruik kan maken. Deze uitzondering is derhalve gebaseerd op objectief bepaalbare omstandigheden rond de financiële situatie van (ex) asielzoekers. Overige categorieën vreemdelingen zijn in principe in de gelegenheid om een beroep te doen op de (bijzondere) bijstand of beschikken over voldoende middelen van bestaan. Van een ongerechtvaardigd onderscheid is dan ook geen sprake. Het voorgaande laat onverlet de verantwoordelijkheid van de gemeente om een vreemdeling, niet- (ex) asielzoeker, die in een soortgelijke (financiële) situatie verkeert als een (ex) asielzoeker waarvan conform de handleiding de documenten aan een Tolken centrum worden voorgelegd, die vreemdeling een soortge-lijke behandeling te geven (dat kan bijvoorbeeld ook door toekenning van een tegemoetkoming in de kosten aan on- en minvermogenden). Dit geldt uiteraard alleen indien er geen andere redenen zijn op grond waarvan het maken van een onderscheid gerechtvaardigd is. Artikel 65, derde lid, van de Wet GBA biedt hiertoe de ruimte. *Beoordeling van de klacht* Op grond van het voorgaande constateer ik dat de Handleiding inschrijving (ex) asielzoekers van 6 maart 1996 niet in strijd is met de Wet GBA en dat in deze Handleiding geen onrechtmatig onderscheid wordt gemaakt ten aanzien van andere vreemdelingen. Daarom ben ik van oordeel dat de klacht van het Instituut Sociaal Raadslieden te Apeldoorn niet gegrond is..." **BEOORDELING**

1. Verzoeker klaagt erover dat de Minister van Binnenlandse zaken in de Handleiding inschrijving (ex) asielzoekers (in de Gemeentelijke basisadministratie persoonsgegevens)

van 6 maart 1996 (hierna: de Handleiding) uitsluitend ten aanzien van (ex) asielzoekers heeft bepaald dat brondocumenten worden vertaald door één van de Tolkencentra in Nederland. Volgens verzoeker is hiermee een uitzondering gecreëerd op artikel 65, lid 3, van de Wet gemeentelijke basisadministratie persoonsgegevens (Wet GBA), waarin is bepaald dat vertalingen in het Nederlands worden vervaardigd door beëdigde vertalers. Verzoeker is van mening dat aldus ten onrechte een onderscheid wordt gehanteerd ten aanzien van overige vreemdelingen.

2. Uitgangspunt is dat het gemeentebestuur tegen de achtergrond van de verantwoordelijkheid van de burger zelf om een voor de Nederlandse autoriteiten begrijpelijk stuk aan te leveren op basis van artikel 65, lid 3 van de Wet GBA de bevoegdheid heeft om de burger te verzoeken om (op diens kosten) een door een beëdigd vertaler vervaardigde vertaling van een bij de aangifte van verblijf en adres gevoegd document over te leggen. Of het gemeentebestuur daartoe in een concreet geval overgaat, zal in de praktijk kunnen afhangen van de omstandigheden van het geval, met name van de mogelijkheden die de gemeente heeft om op een andere wijze een verantwoorde Nederlandse vertaling van het bewuste document te krijgen. Voorts kan het gemeentebestuur in die gevallen waarin het een vertaling door een beëdigd vertaler verlangt, besluiten om on-

en minvermogenden voor een gedeelte in de kosten van die vertaling tegemoet te komen (zie **ACHTERGROND**, onder 1. en 2.).

3. In de Handleiding is vastgelegd dat de gemeente indien zij vertaling van een bij de aangifte gevoegd stuk verlangt in geval het gaat om (ex) asielzoekers de betreffende documenten rechtstreeks laat vertalen door één van de Tolkencentra in Nederland. In dat geval worden aan de betrokken (ex)asielzoeker geen kosten in rekening gebracht, terwijl hieraan ook voor de gemeente geen kosten zijn verbonden. Reden voor deze handelwijze is ten eerste dat documenten van deze groep personen regelmatig zijn gesteld in talen waarvoor beëdigde vertalers niet of nauwelijks beschikbaar zijn, en ten tweede dat de bewuste categorie personen de kosten van vertaling door een beëdigde vertaler over het algemeen niet kan opbrengen. In verband met dit laatste geldt als voorwaarde dat de betrokkene een vergoeding krijgt in het kader van de Regeling Verstrekking Asielzoekers (RVA), de Regeling Opvang Asielzoekers (ROA) of de Zorgwet-VVTV. Met deze laatste voorwaarde wordt gewaarborgd dat de bewuste 'faciliteit' enkel wordt toegestaan indien de (ex) asielzoeker niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, en slechts een geringe financiële toelage van de overheid ontvangt.

4. Met de onder 3. weergegeven Handleiding is voorzien in een voor (ex)asielzoekers ten opzichte van andere vreemdelingen begunstigend onderscheid in behandeling. De vraag die in dit verband moet worden beantwoord is of hier sprake is van een ongerechtvaardigd onderscheid. Deze vraag moet ontkennend worden beantwoord. Het onderscheid dat de Minister maakt is gegrond op specifieke knelpunten die zich bij (ex)asielzoekers voordoen, waarbij voor wat betreft het financiële aspect is voorzien in een waarborg dat de 'faciliteit' niet geldt voor diegenen die daarop uit financieel oogpunt geen aanspraak kunnen maken.

Voor zover verzoeker heeft aangevoerd dat individuele vreemdelingen niet zijnde (ex)asielzoekers in financiële zin veelal verkeren in dezelfde omstandigheden als de groep (ex)asielzoekers, wordt opgemerkt dat wat er ook zij van de scepsis van verzoeker op dit punt voor hen de mogelijkheid bestaat om de betrokken gemeente te verzoeken om een tegemoetkoming in de gemaakte kosten (al dan niet middels bijzondere bijstand). Op grond van het bovenstaande moet worden geoordeeld dat voor het door verzoeker gewraakte onderscheid in behandeling een toereikende rechtvaardigingsgrond bestaat. De onderzochte gedraging is behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de Minister van Binnenlandse Zaken is niet gegrond. **BIJLAGE ACHTERGROND**

1. Wet gemeentelijke basisadministratie persoonsgegevens

(Wet van 9 juni 1994, Stb. 494) Artikel 65, eerste en derde lid:

"1. Degene die naar redelijke verwachting gedurende een half jaar tenminste twee derden van de tijd in Nederland verblijf zal houden, is verplicht zich binnen vijf dagen na de aanvang van zijn verblijf in persoon te melden bij het bestuur van de gemeente waar hij zijn woonadres heeft om daarbij schriftelijk aangifte van verblijf en adres te doen. (...)

3. Hij is verplicht bij de aangifte de inlichtingen te geven en de geschriften over te leggen ter zake van feiten betreffende zijn burgerlijke staat, zijn nationaliteit en zijn eerder verblijf in Nederland, die noodzakelijk zijn voor de bijhouding met betrekking tot hem van de basisadministratie. Op verzoek van het gemeentebestuur legt hij van een geschrift een door een beëdigde vertaler vervaardigde Nederlandse vertaling over."

2. Memorie van Antwoord bij de Wet gemeentelijke basisadministratie persoonsgegevens

(Tweede Kamer 1990-1991 21 123, nummer 6, blz 116) "...Uitgangspunt is dat de verantwoordelijkheid om een voor de Nederlandse autoriteiten begrijpelijk stuk aan te leveren in eerste instantie bij de burger ligt. Tegen deze achtergrond heeft het gemeentebestuur de bevoegdheid de burger te verzoeken een door een beëdigd vertaler vervaardigde vertaling van een bij de aangifte gevoegd document te overleggen. Ook in het huidige stelsel van bevolkingsboekhouding heeft het gemeentebestuur deze bevoegdheid. Het staat het gemeentebestuur uiteraard vrij om zich op een andere wijze van een vertaling te voorzien. Voor enkele talen wordt thans in de meeste gevallen geen vertaling meer gevraagd. Voor de overige talen is een en ander afhankelijk van de desbetreffende taal en de kennis die omtrent die taal voorhanden is. Voor zover er binnen de gemeente wordt beschikt over de benodigde talenkennis, zal het gemeentebestuur de vertaling veelal zelf ter hand nemen. Ook het invoeren van hulp van een andere gemeente is in incidentele gevallen niet onvoorstelbaar. Er is hier sprake van een glijdende schaal. Naarmate voor het gemeentebestuur de vertalingslasten afnemen, vermindert de behoefte aan een door een beëdigd vertaler opgestelde vertaling. Indien het gemeentebestuur van een document toch een vertaling door een beëdigd vertaler verlangt, zijn de kosten

daarvan voor rekening van de burger. Voor wat betreft de hoogte van de kosten

moet, afhankelijk van de taal waarin het document is gesteld en de omvang van het document, worden gedacht aan een bedrag in de orde van grootte van fl 100 à fl 200. Gemeenten kunnen overwegen on- en minvermogenden voor een gedeelte in deze kosten tegemoet te komen..." **3. Handleiding inschrijving (ex) asielzoekers van 6 maart 1996**

In deze handleiding, die tot stand is gekomen in een overleg tussen de Ministeries van Binnenlandse Zaken en Justitie, de Vereniging van Nederlandse Gemeenten, het Centraal Orgaan opvang Asielzoekers en de Vereniging Vluchtelingenwerk, is een procedure neergelegd op basis waarvan (ex) asielzoekers die in een opvangcentrum of een asielzoekerscentrum (OC of AZC) verblijven en die aangifte doen van verblijf en adres in de gemeente, worden ingeschreven in de basisadministratie. In deze handleiding is onder meer het volgende vastgelegd:

"... *Vertaling* De gemeente kan van betrokkene verlangen dat de overgelegde brondocumenten in het Nederlands worden vertaald door een beëdigde vertaler. Als bron voor de Nederlandse vertaling moet het oorspronkelijke document dienen en niet een reeds vertaalde versie. Documenten die (ex) asielzoekers overleggen zijn regelmatig gesteld in talen waarvoor beëdigde vertalers niet of nauwelijks beschikbaar zijn. Bovendien kan de onderhavige categorie vreemdelingen de kosten van een vertaling van een beëdigde vertaler vaak niet opbrengen. Daarom laat de gemeente documenten van (ex) asielzoekers rechtstreeks vertalen door één van de Tolkencentra in Nederland.

Voorwaarde hierbij is dat de betreffende (ex) asielzoeker een vergoeding krijgt in het kader van de Regeling Verstrekking Asielzoekers (RVA), de Regeling Opvang Asielzoekers (ROA) of de Zorgwet-VVTV. In deze gevallen benadert de gemeente dus rechtstreeks een Tolkencentrum, zonder tussenkomst van de betreffende (ex) asielzoeker. Aangezien deze vorm van dienstverlening onder de Subsidieregeling Welzijnswerk valt zijn daaraan voor de gemeente geen kosten verbonden. Doordat de gemeenten de ROA en de Zorgwet-VVTV uitvoeren, kan de gemeente nagaan of de (ex) asielzoeker een vergoeding krijgt op grond van deze regelingen. Of een (ex) asielzoeker een RVA-vergoeding krijgt kan worden geverifieerd bij het betreffende opvangcentrum..." In de door het Ministerie van Binnenlandse Zaken aan de gemeenten gezonden aanbiedingsbrief van 6 maart 1996 bij deze handleiding is de volgende toelichting opgenomen:

"...In de gemeentelijke praktijk bleken onduidelijkheden te bestaan over de inschrijving van (ex) asielzoekers. Met name bij de uitplaatsing van zogenoemde statushouders leverden deze onduidelijkheden knelpunten op. Inschrijving in de GBA (Gemeentelijke basisadministratie persoonsgegevens; N.o.) vormt namelijk het begin van de keten die leidt tot uitplaatsing van ex-asielzoekers uit de centrale opvang. Vertraging bij de inschrijving van ex-asielzoekers in de basisadministratie van de gemeente betekent ook aanzienlijke vertraging bij de uitplaatsing. Vandaar dat is besloten tot het ontwikkelen van een handleiding, waarin de bijzondere aspecten van de inschrijving van (ex)asielzoekers aan de orde komen en de onduidelijkheden daarover worden opgehelderd. Bijgevoegde handleiding is daarvan het resultaat. (...) Bovendien vraag ik uw speciale aandacht voor de

passage over de vertalingen van (bron)documenten. Documenten die worden overgelegd door (ex) asielzoekers hoeven onder bepaalde omstandigheden niet meer te worden vertaald door een beëdigde vertaler, maar worden door de gemeente voorgelegd aan een Tolkencentrum. Voor de gemeente zijn daaraan geen kosten verbonden..."